

กสม. ๑

รายงานผลการตรวจสอบ

การละเมิดสิทธิมนุษยชน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

วันที่ ๒ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๔

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๐๓/๒๕๖๔

เรื่อง สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายอันเกี่ยวเนื่องกับสิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีกล่าวอ้างว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐซ้อมทรมานเพื่อให้รับสารภาพ

ผู้ร้อง นายอายุมัน สาเล็ง

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรยะรัง ที่ ๑
เจ้าหน้าที่ทหาร ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี ที่ ๒

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามคำร้องที่ ๓๑๕/ ๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๐ กล่าวอ้างว่า เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ทหารประมาณ ๑๕ - ๒๐ นาย ได้มาตรวจค้นที่บ้าน [REDACTED] อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี และได้ขอตรวจบัตรประจำตัวประชาชนของนายอันวาล์ สาเล็ง ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นน้องชายของผู้ร้องและได้ควบคุมตัวไปที่สถานีตำรวจภูธรยะรังเพื่อสอบสวน ระหว่างการสอบสวน ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้ทำร้ายร่างกายผู้เสียหายเพื่อให้รับสารภาพเกี่ยวกับคดีระเบิดเสาไฟฟ้าในพื้นที่อำเภอยะรัง เมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๐ จากนั้นเจ้าหน้าที่ทหารได้นำตัวผู้เสียหายไปที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา โดยในระหว่างที่ผู้เสียหายถูกควบคุมตัวอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้สอบสวนผู้เสียหายทั้งวันทั้งคืน ให้ยื่นรับประทานอาหารไม่อนุญาตให้นั่งและนอน บังคับให้ถอดเสื้อผ้า ใช้เชือกมัดมือทั้งสองข้างแล้วซ้อมทรมาน จนลำคอมีรอยเขียวช้ำ ผู้ร้องเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองเป็นการซ้อมทรมานเพื่อให้รับสารภาพ จึงขอให้ตรวจสอบ

๒. การพิจารณาคำร้องเบื้องต้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาจากข้อเท็จจริงเบื้องต้นแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ตามผู้ร้องกล่าวอ้าง เป็นประเด็นเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายอันเกี่ยวเนื่องกับสิทธิในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๕

๓. การตรวจสอบ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบตามอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒

/และระเบียบ...

และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังนี้

๑) บันทึกการจับกุมและควบคุมตัวของหน่วยซ้กถาม ขกท.สน.จชต. ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐

๒) บันทึกการลงพื้นที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ณ เรือนจำกลางปัตตานี ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๐

๓) หนังสือกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า ค่ายสิรินธร ด่วนที่สุด ที่ นร ๕๑๑๙.๑/๒๔๐๖ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๔) หนังสือสถานีตำรวจภูธรยะรัง ที่ ตช ๐๐๒๔ (ปน)(๑๓).๓/๓๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๓ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๕) หนังสือตำรวจภูธรจังหวัดปัตตานี ที่ ตช ๐๐๒๔ (ปน).๓/๗๑๓๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๖) หนังสือศาลจังหวัดปัตตานี ที่ ศย ๓๐๙/๓๙๖๗ ลงวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๔. ความเห็นคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาคำร้อง ข้อเท็จจริงฝ่ายผู้ร้อง ฝ่ายผู้ถูกร้อง บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งบทบัญญัติของกฎหมายและหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงฟังในเบื้องต้นได้ว่า เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ทหาร ได้เข้าไปตรวจค้นบ้านพักและตรวจบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เสียหาย ซึ่งเป็นน้องชายของผู้ร้อง และได้คุมตัวผู้เสียหายไปที่สถานีตำรวจภูธรยะรัง ต่อมาได้นำตัวไปที่หน่วยเฉพาะกิจกรมทหารพรานที่ ๔๓ และทำการควบคุมตัวตามอำนาจพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๕๕๙ ตั้งแต่วันที่ ๒ - ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เนื่องจากเป็นบุคคลต้องสงสัยตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ จากนั้นวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ได้ส่งตัวผู้เสียหายไปที่ค่ายอิงคยุทธบริหารเพื่อดำเนินกรรมวิธีซ้กถาม โดยมีญาติของผู้เสียหายรวม ๖ คน ได้เข้าเยี่ยมผู้เสียหาย ช่วงระหว่างวันที่ ๑๔ - ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ปรากฏตามหนังสือกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า ค่ายสิรินธร ด่วนที่สุด ที่ นร ๕๑๑๙.๑/๒๔๐๖ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พิจารณาแล้วเห็นว่า การนำตัวบุคคลมาควบคุมในสถานที่เฉพาะตามกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ให้การรับรองและคุ้มครอง โดยบัญญัติให้บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การจับและการคุมขังบุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ และในการปฏิบัติต่อผู้ถูกควบคุมตัว จะกระทำการทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมมิได้ การรับรองตามบทบัญญัติดังกล่าวมีความมุ่งหมายให้รัฐทำหน้าที่ในการปกป้องรักษาและอำนาจการให้เกิดความเป็นอิสระภาพของบุคคล โดยในเรื่องการจับกุมบุคคลแม้รัฐจะมีอำนาจตามกฎหมาย แต่ในการใช้อำนาจรัฐมีหน้าที่ต้องตรวจสอบตนเองว่า ได้กระทำการโดยมีกฎหมายและภายใต้เงื่อนไขของกฎหมายที่ให้

อำนาจหรือไม่ และหากมีความจำเป็นได้นำบุคคลมาควบคุมตัวไว้แล้ว ความปลอดภัยและสวัสดิภาพของ ผู้ถูกควบคุมตัวย่อมขึ้นอยู่กับสถานที่คุมขัง จึงทำให้รัฐมีความรับผิดชอบที่จะต้องดำเนินมาตรการต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลที่ถูกควบคุมตัวได้รับสวัสดิภาพและความปลอดภัยจากการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ และได้รับการ อำนวยความสะดวกและสิทธิในระหว่างที่ถูกควบคุมตัวด้วย ดังนั้น ในเรื่องการควบคุมบุคคลที่ต้องสงสัยนี้ เมื่อกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า ได้วางแนวทางการปฏิบัติโดยกำหนดข้อห้าม มิให้ปฏิบัติต่อบุคคลที่ต้องสงสัยและถูกควบคุมตัวเยี่ยงผู้กระทำผิด และต้องไม่ควบคุมตัวไว้ในสถานที่ ต้องห้าม รวมทั้งให้เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมตัวมีหน้าที่แจ้งให้ญาติทราบถึงสถานที่ควบคุมตัวโดยพลัน และได้ ออกมาตรการเพื่อป้องกันมิให้เกิดประเด็นปัญหาการทรมาน หรือการเสียชีวิตในระหว่างควบคุมตัว โดยกำหนดให้ก่อนที่จะนำตัวผู้ถูกควบคุมไปดำเนินกรรมวิธีซักถาม เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมจะต้องนำตัว ผู้ถูกควบคุมไปตรวจร่างกายและตรวจโรคประจำตัว และระหว่างการซักถามห้ามเจ้าหน้าที่ทำร้ายร่างกาย ซ้อมทรมาน กล่าวดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือกระทำการใด ๆ อันลบลู่เกียรติของผู้ถูกควบคุมตัว และ เป็นการลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ด้วยอันเป็นแนวทางและมาตรการที่มีความมุ่งหมายเพื่อใช้ ควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกร้องให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของ บุคคลผู้ถูกควบคุมดังกล่าวแล้ว ดังนั้น ในการควบคุมตัวบุคคลที่เป็นผู้ต้องสงสัย จึงต้องปฏิบัติให้ สอดคล้องกับหน้าที่ที่กำหนดและต้องตระหนัก เคารพ ค้ำจุนรองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อยู่ใน ความควบคุมตัวด้วย

กรณีดังกล่าวมีปัญหาที่ต้องพิจารณา แยกได้เป็น ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้กระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายในระหว่างการสอบสวนเพื่อบังคับให้รับสารภาพหรือไม่

ข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบพบว่า เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ทหารและเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรยะรัง แจ้งลงบันทึกประจำวันว่าได้ร่วมกัน เชิญตัว [REDACTED] ผู้เสียหาย ซึ่งมีพฤติกรรมต้องสงสัย ได้ถูกควบคุมตัวโดยอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ตั้งแต่วันที่ ๒ - ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เนื่องจาก มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุรุนแรงในพื้นที่ โดยในวันดังกล่าวไม่มีการสอบสวนผู้เสียหายที่สถานีตำรวจภูธรยะรัง แต่อย่างใด โดยเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ [REDACTED] ได้ถูกจับกุมตามหมายจับของศาลจังหวัด ปัตตานี ที่ [REDACTED] ลงวันที่ [REDACTED] เพื่อนำไปควบคุมตัวที่หน่วยเฉพาะกิจ กรมทหารพรานที่ ๔๓

ส่วนกรณีเหตุระเบิดในวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๐ ในพื้นที่หลายอำเภอทั่วพื้นที่ของจังหวัด ปัตตานี เป็นลักษณะการกระทำผิดเกี่ยวเนื่องกัน และหัวหน้าพนักงานสอบสวนได้สั่งให้พนักงาน สอบสวนในท้องที่ซึ่งทราบเหตุก่อนรับคดีไว้ทำการสอบสวนรวมเป็นคดีเดียวกัน โดยสถานีตำรวจภูธร เมืองปัตตานีเป็นท้องที่ซึ่งพนักงานสอบสวนรับคดีไว้ทำการสอบสวน ต่อมา ตำรวจภูธรจังหวัดปัตตานี ตรวจสอบแล้ว พบว่าเป็นสำนวนคดีอาญาที่ [REDACTED] เมื่อคณะพนักงานสอบสวนคดีความมั่นคง ได้ทำการสอบสวนเสร็จสิ้น และได้ส่งสำนวนให้กับสำนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีเพื่อพิจารณาแล้ว เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ปราบฏตามหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง ที่ ดช ๐๐๒๔ (ปน).๓/๗๑๓๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

/ดังนั้น...

ดังนั้น กรณีตามข้อเท็จจริงที่ได้จากการตรวจสอบไม่ปรากฏว่า มีการสอบสวนผู้เสียหาย ที่สถานีตำรวจภูธรยะรัง แต่มีการควบคุมตัวผู้เสียหายตามอำนาจพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๕๕๗ ตั้งแต่วันที่ ๒ - ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ในชั้นนี้จึงยังไม่ปรากฏว่า มีการทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย ในระหว่างการสอบสวนที่สถานีตำรวจภูธรยะรังตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด จึงเห็นควรยุติเรื่องในประเด็นนี้

ประเด็นที่ ๒ ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้กระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายในระหว่างการสอบสวนเพื่อบังคับให้รับสารภาพหรือไม่

เมื่อการตรวจสอบปรากฏข้อเท็จจริงว่า ระหว่างวันที่ ๙ - ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ นั้น ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้จัดให้มีการตรวจร่างกายผู้เสียหายทั้งก่อนดำเนินการวิธีซักถาม ปรากฏตามใบรับรองแพทย์และเวชระเบียนของโรงพยาบาลค่ายอิงคยุทธบริหาร ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ซึ่งระบุว่า “ไม่พบบาดแผลตามร่างกาย” และในวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ มีการตรวจร่างกายผู้เสียหายอีกครั้งหนึ่ง โดยรายงานความเห็นแพทย์ระบุว่า “ไม่พบบาดแผลตามร่างกาย”

นอกจากนี้ ในระหว่างการควบคุมตัวผู้เสียหาย ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้อนุญาตให้ผู้ร้องและญาติ เข้าเยี่ยมผู้เสียหายได้ตั้งแต่วันที่ ๑๔ - ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ อีกทั้งในระหว่างการควบคุมตัว ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้ควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่โดยใช้กล้องวงจรปิด ประกอบกับใบรับรองแพทย์ทั้งก่อน และหลังการควบคุมตัว ระบุว่า ไม่พบบาดแผลตามร่างกาย กรณีดังกล่าวจึงยังไม่ปรากฏข้อมูลอื่นใดที่จะ รับฟังได้ว่า ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้ทำร้ายร่างกายผู้เสียหายในระหว่างควบคุมตัว ประกอบกับการลงพื้นที่ของ พนักงานเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๐ ผู้เสียหาย ได้ให้ถ้อยคำว่ามี การทำร้ายร่างกายโดยการตบศีรษะ และกระทำการอื่นๆ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ของ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่สามารถเห็นร่องรอยการทำร้ายผู้เสียหายแต่อย่างใด เนื่องจาก ระยะเวลาได้ล่วงเลยมานานแล้ว ดังนั้น ประเด็นการทำร้ายร่างกายนี้จึงไม่อาจชี้ชัดได้ว่าเป็นการทำร้าย ร่างกายด้วยการทรมานให้รับสารภาพตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง ซึ่งประเด็นการทำร้ายร่างกายนี้ในคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ตามคดีหมายเลขคดีที่ [REDACTED] คดีหมายเลขแดงที่ [REDACTED] เมื่อวันที่ [REDACTED] ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ได้มีคำวินิจฉัยสรุปได้ว่า “ประกอบกับจำเลยทั้ง ๑๐ ให้การไป เพราะถูกข่มขู่และทำร้ายร่างกาย ดังนี้ เมื่อพิเคราะห์ตามสภาพลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริง แวดล้อมของผลการดำเนินการวิธีซักถามของจำเลยทั้ง ๑๐ คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ และที่ ๙ ... แล้ว ไม่น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอมีความสงสัย ตามสมควรว่าจำเลยทั้ง ๑๐ เป็นคนร้ายร่วมกับพวกกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ให้งบประโยชน์ ให้แก่จำเลยทั้ง ๑๐...” (ผู้เสียหายคือจำเลยที่ ๕) เห็นได้ว่า ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ได้นำประเด็นการทำร้าย ร่างกายมาพิจารณาด้วยแล้ว ซึ่งเป็นประเด็นเดียวกันกับคำร้องนี้ กรณีจึงต้องตามมาตรา ๓๙ (๑) ประกอบ มาตรา ๓๙ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งบัญญัติให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสั่งยุติเรื่อง หากเป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้อง เป็นคดีอยู่ในศาลหรือเรื่องที่ศาลมีคำพิพากษา คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้ว เห็นควรยุติเรื่อง

แต่อย่างไรก็ดี เพื่อป้องกันการกล่าวอ้างว่ามี การทำร้ายร่างกายหรือข่มขู่ทรมานให้ รับสารภาพ จึงเห็นควรมีข้อเสนอแนะมาตรการหรือแนวทางในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รวมตลอดทั้งการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิ มนุษยชน ไปยังกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า และคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๒๔๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ประกอบมาตรา ๒๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ พร้อมทั้งส่งรายงานฉบับนี้ให้คณะกรรมการจัดการเรื่องราวร้องทุกข์ กรณีถูกระทำทรมานและถูกบังคับให้หายสาบสูญ ที่แต่งตั้งตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๓๓๘/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการดำเนินการต่อไป

๕. มติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในคราวประชุม ด้านการคุ้มครองและมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ครั้งที่ ๒๖/๒๕๖๔ (๑) เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๔ จึงมีมติให้ยุติเรื่อง และมีข้อเสนอแนะมาตรการหรือแนวทางในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รวมตลอดทั้งการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน ไปยังกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า คณะกรรมการจัดการเรื่องราวร้องทุกข์ กรณีถูกระทำทรมานและถูกบังคับให้หายสาบสูญ และคณะรัฐมนตรี ดังนี้

๑) กองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า ควรจัดให้มีการบันทึกภาพ และเสียงเหตุการณ์เฉพาะในช่วงที่มีการควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยไว้ในแผ่นบันทึกข้อมูล (CD-ROM) หรืออุปกรณ์จัดเก็บอื่นใด โดยให้สามารถตรวจสอบย้อนหลังในกรณีที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมหรือซักถามผู้ต้องสงสัย เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย อันจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดปัญหาตามที่กล่าวอ้างว่า มีการกระทำทรมานเพื่อได้รับสารภาพ

๒) คณะกรรมการจัดการเรื่องราวร้องทุกข์ กรณีถูกระทำทรมานและถูกบังคับให้หายสาบสูญ ที่แต่งตั้งตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๓๓๘/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ ควรนำข้อมูลตามรายงานฉบับนี้ไปประกอบการพิจารณาดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจ

๓) คณะรัฐมนตรีควรเร่งผลักดันร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. โดยให้มีบทบัญญัติสอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and Other Cruel Inhuman or Degrading Treatment or Punishment: CAT)

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

นางสาวพรประไพ กาญจนรินทร์
นางปรีดา คงแป้น
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาติ เศรษฐมาลินี
นางสาวศยามล ไกยูรวงศ์
นางสาวปิติกาญจน์ สิทธิเดช
นายวสันต์ ภัยหลิกสี

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

.....

